

„Jeg synes dog, at Tingen er ganske simpel og indlysende,“ vedblev Emanuel, gjort yderligere veltalende af den Modstand, hans Ytringer vakte. „Hvorfor skal dog en Mands Fødsel være bestemmende i hans Forhold til Samfundet. At et Menneske er født i Fattigdom, kan blive en Ulykke for ham, og der var snarere Grund til at yde ham en Oprejsning derfor end til det modsatte. Og hvad hans paastaaede Uvidenhed eller rettere Mangel paa Lærebogskundskaber angaar — ja, saa betyder den jo egentlig blot, at Samfundet ikke har villet koste tilstrækkeligt paa hans Uddannelse; . . . men derfor er der dog ingen Grund til altid at lade ham være Stedbarn; tværtimod!“

„Jamen, De maa dog virkelig indrømme —,“ begyndte Doktor Hassing.

Men Emanuel hørte allerede kun sine egne Ord og vedblev:

„Det er altid de smaa og de fattige, der kommer til at lide mest under onde Tiders Tryk; derfor er det vel ikke mere end billigt, at man fortrinsvis lader dem være de bestemmende. Dersom der virkelig skal være Tale om Retfærdighed, saa er det hverken dem, der veed mest, eller dem, der ejer mest, som bør have den største Indflydelse paa et Lands Styrelse . . . men derimod dem, der udsættes mest. Saadan ser i alt Fald jeg paa den Sag.“

„Men saa er De jo næsten . . . saa er De vel egentlig Socialist,“ ytrede Fru Hassing; hun sad med Fingren under Hagen og saae tankefuldt op mod Loftet.

„Det skal jeg saamænd ikke saa nøje kunne afgøre,“ svarede Emanuel, der paany i Tanker havde tømt et Glas Vin. „Dersom de Anskuelser, jeg her har udtalt, er socialistiske — nu, saa er jeg Socialist. Jeg skræmmes ikke af den Benævnelse!“

„Hvad siger han? . . . Siger han Socialist?“ stammede Jægmesteren og lagde sig igen ned imod Søsteren, hvis Bestilling det i det hele syntes at være at hænge ved hans Øre som en levende Høretragt.

„Men De maa dog virkelig indrømme, Hr. Pastor,“ tog nu Doktoren til orde — „at Folket, saadan i Almindelighed taget, i mange Tilfælde slet ikke veed eller er i Stand til at danne sig